

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **R. F.**, zastoupený Mgr. Kryštofem Kobedou, advokátem se sídlem Šrobárova 2002/40, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2021, č. j. 5 Af 22/2017 – 73,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Kryštofa Kobedy, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalobce brojil žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2017, sp. zn. MF-19040/2016/16-1976, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „*magistrát*“) ze dne 22. 4. 2016, č. j. MHMP 706271/2016 (dále jen „*prvostupňové správní rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Prvostupňovým správním rozhodnutím byla žalobci jako podnikající fyzické osobě - provozovateli taxislužby – uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „*zákon o cenách*“), a dále povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč. Tohoto deliktu se měl žalobce dopustit tím, že dne 19. 10. 2015 jako řidič nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a požadoval po cestujících za poskytnutí taxislužby vozidlem Mercedes, na trase ulice Národní 13, Praha 1 – ulice Cihelná 635, Praha 1, v čase 14:39 – 14:47 hod. (vzdálenost 2,1 km), částku 300 Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „*nařízení o maximálních cenách*“), byl oprávněn požadovat částku v maximální výši 110 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min. 6 Kč.

[3] Městský soud žalobu rozsudkem ze dne 31. 3. 2021, č. j. 5 Af 22/2017 – 73, jako nedůvodnou zamítl. K námitce týkající se věrohodnosti svědků (cestujících a zároveň pracovníků magistrátu) uvedl, že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno nic, co by svědčilo o jejich zájmu na výsledku řízení či jinak snižovalo jejich věrohodnost. Úvahy žalobce v tomto směru byly podle soudu toliko v rovině ničím nepodloženého tvrzení, že svědci mají, jako zaměstnanci magistrátu, motivaci uvádět nepravdivá tvrzení, neboť při neodhalení dostatečného počtu nepoctivých taxikářů by mohli přijít o místo, případně se jednalo o žalobcovy spekulace (např. že kontrolní akce mohla být spuštěna konkurencí, která se ho snažila tímto způsobem vyřadit z podnikání). Městský soud se ztotožnil se závěry magistrátu v prvostupňovém správním rozhodnutí, podle kterých cestující nejsou kontrolním orgánem, pouze provedou přepravu a do oznámení o poskytnuté přepravě zaznamenají její průběh. Teprve kontrolní pracovník magistrátu následně vyhodnotí, zda došlo k porušení právních předpisů. Svědci (cestující) tedy nemohou být odměňováni za zjištěná pochybení kontrolovaných osob, jsou zaměstnáni na základě dohody o provedení práce a jejich odměna závisí pouze na počtu odpracovaných hodin. Nemají tedy důvod si vymýšlet.

[4] Městský soud uzavřel, že skutkový stav věci byl v daném případě zjištěn dostatečně. Oznámením o poskytnuté přepravě vyhotoveným cestujícími, protokolem o cenové kontrole sepsaným pověřeným kontrolním pracovníkem magistrátu i výpověďmi cestujících bylo shodně prokázáno, že žalobce požadoval za danou přepravu částku 300 Kč, tedy částku vyšší, než umožňuje nařízení o maximálních cenách. Závěry správních orgánů byly logické a přesvědčivé, a nijak je nezpochybnila ani stvrzenka předložená žalobcem (na částku 110 Kč). Ta svědčila jen o tom, že tuto částku naměřil taxametr ve vozidle žalobce, avšak ve vztahu k vytýkanému jednání – že požadoval úhradu vyšší – ničeho neprokázala. Podstatou správního deliktu žalobce nebylo, že by taxametr naměřil nesprávnou cenu za přepravu, ale že žalobce sám požadoval cenu vyšší, než jaká odpovídala cenovým předpisům.

[5] K druhému žalobnímu bodu, podle kterého byla výše uložené pokuty nepřiměřená majetkovým poměrům žalobce, které správní orgány ani nezjišťovaly, městský soud konstatoval, že ze správního spisu nevyplývaly žádné informace o jeho osobních, rodinných nebo majetkových poměrech. V odvolání proti prvostupňovému správnímu

pokračování

rozhodnutí sice žalobce obecně namítl likvidační charakter pokuty, avšak již neuvedl, jaké negativní dopady by pokuta měla na jeho život a jeho poměry. Jediný konkrétní argument představovalo tvrzení, že v jiném správním řízení (zahájeném na základě stejné kontroly) mu byla uložena rovněž pokuta, a to ve výši 70 000 Kč. Městský soud shledal, že za situace, v níž žalobce nedoložil likvidační charakter pokuty, nebyl postup žalovaného nezákonný. Pokud by žalobce konkrétním způsobem poukázal na okolnosti ohledně svých osobních a majetkových poměrů, z nichž by bylo možné usuzovat, že je ukládána pokuta likvidační, bylo by namístě, aby žalovaný tyto okolnosti řádně vyhodnotil. Tak tomu ovšem v dané věci nebylo.

[6] Závěrem městský soud posoudil jako nedůvodnou i námitku žalobce vznesenou při ústním jednání, dle níž došlo k zániku odpovědnosti žalobce za daný správní delikt, protože marně uplynula lhůta jednoho roku stanovená v § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném od 1. 10. 2015 (dále jen „*starý přestupkový zákon*“). Přitom podotkl, že k pravomocnému rozhodnutí o deliktu došlo v dané věci ještě před nabytím účinnosti komplexní reformy přestupkového práva od 1. 7. 2017 [tedy před nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*zákon č. 250/2016 Sb.*“), a dalších doprovodných zákonů]. Do té doby (tedy do 30. 6. 2017) byla právní úprava zániku odpovědnosti v oblasti správního trestání roztržštěná. V případě přestupků byla tato úprava obsažena ve starém přestupkovém zákoně, v případě jiných správních deliktů se nacházela v různých zvláštních zákonech. Druhý uvedený případ se týkal i deliktu žalobce, neboť podle § 17 odst. 3 zákona o cenách *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezažal řízení do 3 let ode dne, kdy se o porušení cenových předpisů cenový kontrolní orgán dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán*. Uvedené ustanovení se na základě § 17 odst. 4 téhož zákona vztahovalo na žalobce jako podnikající fyzickou osobu. Ustanovení § 20 starého přestupkového zákona tedy nebylo dle soudu možné na delikt žalobce aplikovat.

[7] S ohledem na výše uvedené městský soud dovodil, že k zániku odpovědnosti žalobce za daný správní delikt nedošlo. Správní orgány měly povinnost zahájit řízení do třech let ode dne 19. 10. 2015, kdy se dozvěděly o jeho spáchání, což se také stalo. Správní řízení bylo v uvedené lhůtě nejen zahájeno, ale taktéž i pravomocně skončeno (v květnu 2017).

[8] Žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[9] Nejprve rekapituluje skutkový stav věci a předchozí řízení, přičemž zdůrazňuje, že částku 300 Kč zaplatili cestující o své vůli jako cestu za přepravu včetně spropitného, které je u anglicky mluvících osob (tímto jazykem figuranti při kontrole hovořili – pozn. soudu) běžně takto vysoké. Stěžovatel byl taxikářem od počátku 90. let a nikdy zákazníky nešidil, ostatně jednalo se o jeho první delikt. Svědci (cestující) v dané věci vypovídali nepravdivě, jestliže tvrdili, že je stěžovatel požádal o zaplacení 300 Kč za přepravu. Stěžovatel též podotýká, že v souběžně vedeném správním řízení mu byla udělena pokuta za údajně špatně viditelný taxametr, a to ve výši 70 000 Kč. Žalobou se sice nedomáhal zrušení rozhodnutí o této pokutě, avšak v nyní posuzované věci tuto okolnost v žalobě

zmínil, neboť to považoval za důležité. V důsledku udělení dvou pokut o celkové výši 120 000 Kč ukončil provozování taxislužby.

[10] Nezákonnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v první řadě v tom, že městský soud nedostatečně vypořádal námitku prekluze odpovědnosti za přestupek. Nerespektoval přitom judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu a na věc aplikoval nesprávnou zákonnou úpravu. Zákon o cenách neobsahoval zvláštní (samostatnou) právní úpravu o promlčecí (prekluzivní) době pro rozhodnutí o přestupku. To podle stěžovatele neznamená, že žádná taková lhůta neexistovala, jak presumoval městský soud. Naopak se podle stěžovatele uplatní lhůta podle § 20 starého přestupkového zákona, který byl vůči zákonu o cenách *lex specialis* podle obecných právních zásad. Stěžovatel v této souvislosti připomíná judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba v řízení o žalobě ve správním soudnictví (ve věcech rozhodování o vině a trestu za správní delikty) přihlížet k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, tedy zohlednit pozdější právní úpravu (jež nabyla účinnosti až po spáchání činu), jestliže je pro pachatele příznivější. Sám městský soud přitom v odstavci 51 rozsudku uvedl, že pozdější změny právní úpravy vedly u správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách pouze k tomu, že se jeho označení změnilo na přestupek; skutková podstata tohoto deliktu i výše správního trestu, který za něj lze uložit, zůstala zachována. Z toho stěžovatel vyvozuje, že v důsledku změny starého přestupkového zákona (novelou č. 204/2015 Sb. účinnou od 1. 10. 2015) je od té chvíle na jeho skutek nezbytné pohlížet jako na „přestupek“, a proto se musí aplikovat § 20 starého přestupkového zákona – ať už s ohledem na zásadu *lex specialis derogat legi generali*, nebo na zmiňovanou zásadu použití pozdější příznivější právní úpravy. Právo státu na potrestání žalobce v daném případě prekludovalo. Nejvyšší správní soud na tomto místě (byť se jedná toliko o rekapitulaci kasačních námitek stěžovatele) považuje za nutné pro větší přehled poznamenat, že výše uvedené skutečně odráží nekoherentní argumentaci stěžovatele, která je zčásti založena na nepravdivých tvrzeních (že městský soud „presumoval“ neexistenci lhůty pro zánik odpovědnosti za daný správní delikt), zčásti je zavádějící a matoucí, neboť hovoří o starém přestupkovém zákoně jako o „pozdější úpravě“, která měla být jako příznivější aplikována městským soudem v řízení o žalobě. Úplně pak opomíjí zákon č. 250/2016 Sb. V podrobnostech zdejší soud odkazuje na odstavce [23] až [26] tohoto rozsudku, ve kterých vypořádá predestřenou argumentaci stěžovatele.

[11] Stěžovatel dále obsáhle brojí proti posouzení věrohodnosti svědků. Od počátku rozporuje verzi, podle níž si měl „řici o částku 300 Kč za uskutečněnou taxi přepravu“. Jediným důkazem jsou svědecké výpovědi kontrolorů – zaměstnanců magistrátu. Městský soud v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 – 81, ohledně provádění cenové kontroly za pomoci externích pracovníků. Podle mínění stěžovatele je však toto rozhodnutí nepřiléhavé, neboť spatřuje značný rozdíl mezi „externími pracovníky“ a „zaměstnanci“. V dané věci šlo o zaměstnance magistrátu, kteří byli přímo zainteresováni na výsledku své činnosti ve smyslu odměn za „ulovené“ taxikáře, či negativně postižení zaměstnavatelem, pokud „ulovili“ nedostatečný počet taxikářů. Externí spolupracovníci správního orgánu zřejmě vykonávají činnost na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, případně na základě smluv o dílo apod., je u nich tedy předpoklad nižšího stupně „závislosti“ na odběrateli,

pokračování

a tím i menší riziko, že budou údajné protiprávní jednání nahlašovat nepravdivě. Městským soudem citovaná judikatura proto na věc nedopadá.

[12] Není zřejmé, jak městský soud dospěl k závěru, že svědci nemohli být odměňováni za zjištěná porušení právních předpisů. V řízení nebyly k důkazu provedeny konkrétní smlouvy mezi svědky a správním orgánem. Nadto z podstaty věci plyne, že již ze samotné existence smluvního vztahu mezi svědky a magistrátem vyplývá podezření o jejich nezaujatosti, respektive o tom, že mají zájem svědčit určitým způsobem. Stěžovatel opakovaně (ve správním řízení i v řízení před soudem) tvrdil, že svědci jsou odměňováni za odhalení určitého počtu nepoctivých taxikářů. Nemohl dotčené smlouvy předložit, neboť se k nim nemá jak dostat a tyto jsou pod ochranou účastníků pracovněprávního vztahu.

[13] Stěžovatel též obdobně jako v žalobě opakuje, že druhý přestupek (za který mu byla udělena pokuta 70 000 Kč) spočíval v tom, že svědci (cestující) neviděli během jízdy na taxametr. V rozporu s tímto skutkovým dějem ale v nynějším řízení vypověděli, že po skončení přepravy viděli na taxametr částku 110 Kč, ačkoli stěžovatel požadoval 300 Kč. Oba skutkové děje tak fakticky nejsou možné a dokazují, že svědci vypovídali nepravdivě. Správní delikty, za něž byl stěžovatel postižen, si vzájemně odporují, a správní orgány měly uplatnit zásadu *in dubio pro reo*. Městský soud tuto námitku „šmahem“ vypořádal tak, že cestující při vystupování změni svou pozici, takže na taxametr poté mohou vidět, ačkoli během jízdy samotné tomu tak nebylo. S tím stěžovatel nesouhlasí, neboť pokud by skutečně bylo na taxametr vidět (byť až při vystupování z vozidla), pak by stejní svědci nemohli proti němu vypovědět, že taxametr neviděli a stěžovatel by za takové jednání nemohl v jiném řízení dostat pokutu 70 000 Kč.

[14] Městský soud postupoval nesprávně také v tom, že na věc neaplikoval závěry Ústavního soudu vyslovené v nálezu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/2016, ohledně posuzování věrohodnosti svědků v trestním řízení v situaci, v níž proti sobě stojí „tvrzení proti tvrzení“. Z citovaného nálezu vyplývá, že pokud je u svědka objektivně dána pochybnost o nezainteresovanosti na výsledku řízení, nelze z jeho výpovědi vycházet při protichůdném tvrzení obviněného jen s poukazem na to, že svědectví bylo podáno pod hrozbou sankce za křivou výpověď. Dle stěžovatele v jeho případě existují pochybnosti o nestrannosti svědků, které jsou dány především existencí pracovněprávního (závislého) vztahu mezi nimi a magistrátem a nepřesnostmi v jejich výpovědích. Městský soud sám uznal, že sankce, která svědkům hrozí za nepravdivou výpověď, není stoprocentní zárukou, že budou vypovídat úplně a pravdivě. I to dokládá, že zde byly zásadní pochybnosti o věrohodnosti obou svědků a došlo k porušení zásad presumpce neviny a *in dubio pro reo*. Důkazní břemeno přitom tížilo správní orgány, nikoli stěžovatele. Skutkový stav lze přitom zjistit i jinými způsoby, například zvukovým či obrazovým záznamem. Není tedy pravdou, jak uvedl městský soud, že bez připuštění svědeckých výpovědí nelze dopravce stíhat za porušení cenových předpisů, jestliže k takovým jednáním dochází zpravidla pouze za přítomnosti dopravce a cestujících.

[15] Zatřetí stěžovatel namítá nepřiměřenost a likvidační charakter pokuty. Judikatura Ústavního soudu jasně stanovila zákaz likvidačních pokut. Správní orgány se, jako posléze i městský soud, nezabývaly majetkovými poměry stěžovatele. Stěžovatel prokázal, že pokuta pro něj bude likvidační, neboť správní orgány měly k dispozici jeho daňová

přiznání za roky 2015 a 2016. Z nich vyplýval jeho čistý příjem za rok 2016 ve výši cca 6 000 Kč. Správní orgány mohly stěžovatele vyzvat k doložení dalších podkladů, to však neučinily. Naopak ignorovaly, že stěžovateli byla uložena další pokuta ve výši 70 000 Kč. Městský soud pouze odkázal na rozhodnutí žalovaného a nepřipustně bagatelizoval stěžovatelovy poměry. Jeho závěr o tom, že pokuta 50 000 Kč nemůže pro většinu provozovatelů taxislužby znamenat existenční ohrožení, je čistě spekulativní a svědčí o zaujatosti soudu proti taxikářům. I dle odborné literatury může být pro fyzickou osobu pokuta v takové výši likvidační. Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 2. 2017, č. j. 48 A 39/2015 – 61, konstatoval, že „[j]udikatura dovodila, že *správní orgány jsou přesto povinny zabývat se tím, zda pokuta nemá vzhledem ke své výši pro pachatele deliktu likvidační charakter. (...) Skutečnost, že žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 40.000 Kč, ačkoliv spodní hranice pokuty není stanovena, neznamená, že pokuta odpovídající 2 % horní hranice sazby nemůže být vzhledem k majetkovým poměrům žalobkyně likvidační. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný odmítl vzít do úvahy majetkové poměry žalobkyně. (...) Žalobkyně přitom označila i konkrétní důkazní návrh. Byť žalobkyně listinu navrženou k důkazu k odvolání nepřipojila, bylo na žalovaném, aby buď žalobkyni vyzval k předložení této listiny, nebo aby si ji opatřil z veřejně přístupné sbírky listin obchodního rejstříku. Nepředložení listiny navržené k důkazu nemůže v situaci, kdy žalovaný neučinil žádný pokus o její obstarání, vést k tomu, že by žalovaný nebyl povinen zabývat se po věcné stránce odvolací námitkou žalobkyně.*“

[16] Ani v případě stěžovatele nedošlo k přezkoumání udělené pokuty z výše nastíněných hledisek, ačkoli se toho z vlastní iniciativy dovolával a doložil daňová přiznání, se kterými se žalovaný řádně nevypořádal. Tvrzení městského soudu, že ze spisu nevyplynuly žádné informace o jeho majetkových poměrech, tak není pravdivé. Stěžovatel předložil uvedená přiznání k dani a poukázal na to, že v důsledku hrozby pokuty ukončil činnost provozovatele taxislužby a je nezaměstnaný. Postup správních orgánů i městského soudu je v rozporu i s další judikaturou správních soudů, z níž stěžovatel v kasační stížnosti cituje. Podle ní je povinnost přihlížet k osobním a majetkovým poměrům pachatele dána i tehdy, jestliže toto hledisko příslušný zákon pro stanovení výše pokuty výslovně nezmiňuje. Stěžovatel uzavírá, že souhrnná výše obou pokut (za toto i druhé správní řízení; viz odstavec [9] výše), tedy celkem 120 000 Kč, již zjevně má likvidační povahu. V daném případě došlo k odmítnutí aplikace absorpční zásady, tedy že méně závažný delikt měl být pohlcen deliktem závažnějším. To mělo za následek, že celé řízení bylo vedeno na hraně nejzávažnější zásady přestupkového práva, a to principu *ne bis in idem*.

[17] V závěru kasační stížnosti stěžovatel shrnuje, že v důsledku pochybení správních orgánů i městského soudu došlo k porušení řady jeho práv, včetně práva na soudní ochranu, účinný opravný prostředek, spravedlivý proces a práva na ochranu vlastnictví a pokojného užívání majetku. Ve správním řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, došlo k nesprávnému posouzení otázky zániku odpovědnosti stěžovatele za daný delikt a správní orgány řádně neposoudily (respektive nezjistily) majetkové poměry stěžovatele s ohledem na přiměřenost ukládané pokuty.

[18] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem městského soudu, jehož závěry považuje za správné. Konkrétně pak uvádí, že otázku promlčení či prekluze není možné posuzovat optikou starého přestupkového zákona a souhlasí s tím, co dovodil městský soud v odůvodnění rozsudku. K tomu doplňuje,

pokračování

že i Nejvyšší správní soud v podobném případě (správní delikt na úseku vodního práva) jednoznačně dovodil, že „[j]elikož vodní zákon explicitně stanoví prekluzivní lhůtu pro zánik odpovědnosti právnické osoby za správní delikt, analogické užití prekluzivní lhůty dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích není namístě“ (rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 4 As 409/2019 – 46). Zákon o cenách také upravoval vlastní pravidlo o prekluzi odpovědnosti za správní delikty (§ 17 odst. 3 tohoto zákona), ani zde proto není namístě použití starého přestupkového zákona.

[19] K otázce věrohodnosti svědků žalovaný podotýká, že stvrzenka z taxamtru je z hlediska naplnění skutkové podstaty deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách bezpředmětná. Pokud stěžovatel poukazuje na viditelnost taxamtru cestujícími, jedná se toliko o jeho účelové tvrzení. Otázkou zpochybnění věrohodnosti svědka – cestujícího figuranta – z důvodu jeho zaměstnaneckého poměru k magistrátu se rovněž již zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu. Ta dovodila, že při absenci konkrétních relevantních důkazů o tvrzené podjatosti jde o pouhé domněnky stěžovatele, přičemž toliko z faktu existence pracovního vztahu mezi magistrátem a cestujícími nelze bez dalšího usuzovat na nevěrohodnost takových svědků. Pokud by byl takový argument přijat, vedlo by to v konečném důsledku k úplnému znemožnění kontrol v dané oblasti (viz rozsudek ze dne 11. 8. 2010, č. j. 2 As 60/2010 – 113).

[20] Závěrem žalovaný nesouhlasí ani s námitkami ohledně nepřiměřenosti či likvidačního charakteru pokuty. Pokuta ve výši 50 000 Kč není likvidační, správní soudy přitom již v minulosti konstatovaly, že ani pokuta ve výši 70 000 Kč nepředstavuje pro řidiče taxislužby existenční ohrožení. Stěžovatel nedoložil žádnou konkrétní skutečnost, že by pro něj uvedená sankce měla likvidační důsledky. Druhou pokutu ve výši 70 000 Kč nebylo možné v rámci absorpční zásady zohlednit, neboť se jednalo o delikty z různých oblastí veřejné správy, přičemž k jejich projednání byly v rámci odvolacího řízení příslušné odlišné správní orgány (Ministerstvo dopravy a Ministerstvo financí).

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. O věci přitom rozhodl bez jednání podle § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] V první řadě stěžovatel vznáší námitku zániku odpovědnosti za daný správní delikt, neboť se na jeho případ vztahuje § 20 starého přestupkového zákona (ve znění účinném od 1. 10. 2015 do 30. 6. 2017 – pozn. soudu). Nejprve je třeba stěžovateli (a jeho zástupci) důrazně vytknout, že v kasační stížnosti (viz bod 20) nepravdivě uvedl, že „[p]řestože zákon o cenách neobsahoval zvláštní (samostatnou) právní úpravu o promlčecí (prekluzivní) době pro rozhodnutí o přestupku (tak jak to upravoval starý přestupkový zákon v § 20 odst. 1 v délce 1 roku), neznamená to, že by žádná taková lhůta pro daný případ neexistovala (tak jak to presumuje krajský soud)“ (zvýraznění bylo

přidáno). Takové tvrzení je v příkrém rozporu s odůvodněním rozsudku. Městský soud totiž na margo právní úpravy zákona o cenách doslova uvedl, že „[u] *správních deliktů dle zákona o cenách stanovil tento zákon v ustanovení § 17 odst. 3, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 3 let ode dne, kdy se o porušení cenových předpisů cenový kontrolní orgán dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. Uvedené se pak dle odstavce 4 téhož ustanovení vztahovalo i na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním. Pro posouzení, zda došlo k namítanému zániku odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt je tak třeba vycházet z úpravy zákona o cenách, který do 30. 6. 2017, tedy do doby účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., upravoval zánik odpovědnosti za správní delikty spáchané podle tohoto zákona. Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a jeho ustanovení § 20, upravující zánik odpovědnosti za přestupky, nelze tedy na danou věc aplikovat.*“ Z uvedených citací je zřejmé, že městský soud správně konstatoval existenci zvláštní úpravy v zákoně o cenách a stěžovatel tedy znění napadeného rozsudku překrucuje, pokud v citované pasáži kasační stížnosti naznačuje opak.

[24] Nejvyšší správní soud tedy ve shodě s městským soudem konstatuje, že citované ustanovení § 20 starého přestupkového zákona na případ stěžovatele nedopadá. Jak bylo výše vyloženo, stěžovatel v kasační stížnosti opomíjí argumentaci městského soudu, který výslovně odkázal na § 17 odst. 3 a odst. 4 zákona o cenách (ve znění účinném do 30. 6. 2017), který upravoval zánik odpovědnosti právnických osob, respektive podnikajících fyzických osob za správní delikty dle tohoto zákona (viz odstavce 47 až 49 napadeného rozsudku). Tvrzení stěžovatele, že zákon o cenách neobsahoval samostatnou úpravu o promlčení, respektive přesněji prekluzivní lhůtě pro rozhodnutí o deliktu, je tedy nepravdivé. V zákoně o cenách byl zánik odpovědnosti za správní delikty samostatně upraven, na věc proto nelze aplikovat starý přestupkový zákon. Ten nadto stěžovatel nesprávně označuje jako *lex specialis* k zákonu o cenách. Nelze přitom směřovat řízení o správních deliktech podle obecných předpisů (podle správního řádu, s odchylkami stanovenými v různých zvláštních zákonech, které zakotvovaly skutkové podstaty správních deliktů, jakož i případná dílčí procesní ustanovení upravující řízení o těchto deliktech) a řízení o přestupcích, na které se vztahoval starý přestupkový zákon za subsidiárního použití správního řádu. V tomto směru lze doplnit, že žalovaný ve vyjádření trefně poukázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 4 As 409/2019 – 46 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), jehož závěry ohledně užití starého přestupkového zákona, byť se tehdy řešený případ týkal správního deliktu v oblasti vodního práva, lze aplikovat i na nyní posuzovaný spor. S poukazem na tento rozsudek zdejší soud uvádí, že pokud zvláštní zákon stanovil prekluzivní lhůtu pro zánik odpovědnosti za správní delikt, je analogické použití prekluzivní lhůty dle § 20 odst. 1 starého přestupkového zákona vyloučeno.

[25] Nepřípadná a spíše jen matoucí je i námitka stěžovatele, že starý přestupkový zákon je *pozdějším příznivějším zákonem* ve smyslu čl. 40 odst. 6, věty druhé Listiny základních práv a svobod a k ní související judikatury rozšířeného senátu tohoto soudu. Takové tvrzení předně postrádá jakoukoli logiku, protože stěžovatel se dovolává **dřívější** právní úpravy (tj. starého přestupkového zákona) v kontextu zásady, že se užije

pokračování

příznivější pozdější právní úprava. Jak správně uvedl městský soud, zákonem č. 250/2016 Sb., ve spojení s dalšími doprovodnými zákony, došlo ke komplexní reformě v oblasti správního trestání, při níž byl mimo jiné odstraněn dualismus mezi přestupky a jinými správními delikty. Na základě této reformy též došlo ke zrušení starého přestupkového zákona, a to s účinností od 1. 7. 2017. Pojmově se tak u posledně jmenovaného zákona nemůže jednat o *pozdější zákon*, který by byl pro pachatele příznivější, neboť tento zákon byl zrušen současně s tím, že v zákoně o cenách došlo k přejmenování správních deliktů na přestupky, a byla z něj odstraněna mj. samostatná úprava zániku odpovědnosti za správní delikty v již výše citovaném § 17. Zánik odpovědnosti za přestupky je od 1. 7. 2017 obsažen v § 29 a násl. zákona č. 250/2016 Sb.

[26] Teoreticky by tak stěžovatel mohl namítat, že právě zákon č. 250/2016 Sb. představuje onu pozdější a příznivější právní úpravu, kterou byl povinen zohlednit městský soud. Právě tím se městský soud stručně a nad rámec žalobních námitek zabýval v závěru svého rozhodnutí (viz odstavce 50 a 51 napadeného rozsudku), přičemž uzavřel, že nová právní úprava není pro stěžovatele příznivější. Krom toho, že stěžovatel se aplikace zákona č. 250/2016 Sb. výslovně nedovolává, naopak trvá na použití starého přestupkového zákona, který v době vydání rozsudku městského soudu (tj. dne 31. 3. 2021) představoval již zrušený předpis, je pro věc podstatné, že správní řízení bylo o daném deliktu zahájeno i pravomocně skončeno ještě před nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., na což také městský soud poukázal. Odvolací rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 3. 5. 2017. **Ve lhůtách stanovených pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle § 17 odst. 3 zákona o cenách (citovaného v odstavci [6] výše) bylo řízení o deliktu stěžovatele zahájeno, projednáno i pravomocně ukončeno.** Za této situace lze pro úplnost odkázat na právní větu k rozsudku tohoto soudu ze dne 15. 5. 2020, č. j. 9 As 142/2018 – 52, podle níž *„[u]plyne-li lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt před účinností nové právní úpravy, která délku takové lhůty mění, nelze do uplynulé lhůty zpětně zasahovat. Snaha odvíjet novou, pro pachatele příznivější, lhůtu od okamžiku, kdy počala běžet lhůta původní, daleko překračuje zásadu užití příznivější právní úpravy (čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny základních práv a svobod). Rozhodnutí o správním deliktu (přestupku) vydané v zákonné prekluzivní lhůtě nemůže být po uplynutí této lhůty zpětně hodnoceno jako nezákonné s ohledem na pozdější příznivější právní úpravu lhůt pro projednání deliktu.“*

[27] Další obsáhlou námitkou stěžovatele je zpochybňování věrohodnosti svědeckých výpovědí – figurantů zaměstnaných magistrátem – s tím, že tento pracovněprávní vztah vzbuzuje důvodné pochybnosti o jejich nezáujatosti. K tomu stěžovatel doplňuje, že pochybnosti zakládají i nepřesnosti v jejich výpovědích a fakt, že ani upozornění na následky křivého svědectví nemusí se stoprocentní účinností zaručit pravdivou svědeckou výpověď.

[28] Obdobné otázky již byly v judikatuře tohoto soudu opakovaně řešeny. Například v rozsudku č. j. 2 As 60/2010 – 113, který zmiňuje i žalovaný ve svém vyjádření, tento soud uvedl, že *„[s]těžovatel dále namítá podjatost cestujících – svědků z důvodu jejich pracovněprávního vztahu k magistrátu. Toto tvrzení však v průběhu řízení nedoložil žádnými relevantními důkazy, a je tedy založeno pouze na jeho domněnkách. Naopak, ze správního spisu vyplývá, že jak magistrát, tak i žalovaný se jednotlivými důkazy zabývali jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, a vyvodili z nich dostatečně zdůvodněné*

závěry o skutkových okolnostech případu. Z pouhého faktu, že mezi Magistrátem a cestujícími provádějícími kontrolní jízdu existoval pracovněprávní vztah, totiž ještě bez dalšího nelze usuzovat na jejich nevěrohodnost. Pokud by totiž soud akceptoval tento argument stěžovatele, znamenalo by to v konečném důsledku úplné znemožnění kontrol, prováděných správním orgánem, do jehož kompetence příslušná agenda spadá. V tomto kontextu považuje Nejvyšší správní soud tuto námitku za nedůvodnou“ (důraz přidán – pozn. soudu). Nejvyšší správní soud se v závěru citované pasáže výslovně přihlásil i k rozsudku č. j. 2 Afs 104/2005 – 81, ze kterého vycházel v nyní posuzované věci městský soud a který stěžovatel označuje za nepřiléhavý.

[29] Není žádného důvodu, proč by nebylo možné výše uvedené aplikovat i na případ stěžovatele. Také on nepředložil žádný relevantní důkaz či konkrétní tvrzení (vyjma obecné námitky o existenci pracovněprávního vztahu mezi svědky a magistrátem), jež by zakládalo důvodné pochybnosti o věrohodnosti svědků či o jejich nepodjatosti. Je sice pravdou, že stěžovatel nemůže sám o sobě doložit pracovní či jiné smlouvy, uzavřené mezi magistrátem a dotčenými svědky, rozhodné však je, že takový důkaz ani nenavrhl. Ve správním řízení i v řízení před soudem se omezil na spekulativní tvrzení o tom, že svědci jsou odměňováni za „uložené“ taxikáře, popřípadě jim hrozí pracovněprávní postih při nedostatku takových „úlovků“, či dokonce že daná kontrolní akce byla spuštěna z podnětu konkurence ve snaze se stěžovatele zbavit. V tomto duchu pokračuje i v kasační stížnosti. Je nepřipadné vyčítat městskému soudu, že neprovedl důkaz smlouvami uzavřenými mezi svědky a magistrátem, jestliže stěžovatel takový důkaz nenavrhl a potřeba jeho provedení nevyplývala ani z dokazování ve správním řízení.

[30] Nadto již v prvostupňovém správním rozhodnutí, jak správně upozornil městský soud, bylo uvedeno, že svědci (cestující – figuranti) jsou zaměstnání na dohodu o provedení práce, jejich odměna závisí pouze na počtu odpracovaných hodin a sami ani nevyhodnocují, zda došlo k porušení právních předpisů či nikoli. Nemají proto žádnou motivaci si vymýšlet a vypovídat nepravdivě ve snaze přivodit si finanční či jiný prospěch. Stěžovatel přesto setrval na ničím nepodložených úvahách o tom, že svědci byli (ať už pozitivně či negativně) motivováni k tomu, aby odhalili co nejvíce taxikářů a zjistili co nejvíce porušení právních norem, a argumentaci správních orgánů i městského soudu ničím relevantním nevyvrátil. Konečně i nepřesnosti ve výpovědi obou cestujících (svědků) magistrát nezamlčel, ale řádně je zhodnotil (viz především str. 5 prvostupňového správního rozhodnutí), pročez uzavřel, že se liší v podstatě pouze v popisu postavení všech tří aktérů kontroly po dojezdu na cílové místo. V klíčových otázkách (požadovaná a zaplacená cena přepravy) však vypovídali shodně, a tato drobná nepřesnost tak nemohla mít vliv na využitelnost jejich výpovědi. Stěžovatel opět konkrétně v tomto bodě s předestřenou argumentací nepolemizuje, toliko bez dalšího upozorňuje na nepřesnosti ve výpovědích, a tím se snaží navodit, že svědci byli nevěrohodní.

[31] Protože správní spis obsahoval na sebe navazující a vzájemně bezrozpornou řadu důkazů (oznámení o poskytnuté přepravě, protokol o cenové kontrole či výpovědi obou cestujících), městský soud správně uzavřel, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Stěžovateli se ničím nepodařilo prokázat nevěrohodnost svědků, a proto

pokračování

mu nelze přisvědčit, že městský soud nesprávně aplikoval judikaturu kasačního a Ústavního soudu, včetně jím poukazovaného nálezu sp. zn. I. ÚS 520/2016. V posuzované věci nebyla objektivně přítomna pochybnost o nezainteresovanosti svědků na výsledku řízení, jako tomu bylo v Ústavním soudem řešeném případě. Stěžovatel v této souvislosti zaměňuje **objektivní pochybnosti** od svých vlastních, tedy jen **subjektivních pocitů či názorů**. Výše citovaná judikatura tohoto soudu též odpovídá na námitku stěžovatele, že správní orgány mají možnost prokázat delikt ní jednání i jinak, zejména pomocí audiovizuálních nahrávek. K tomu kasační soud v rozsudku č. j. 2 As 60/2010 – 113, připomenul, že „[v]e *skutkově obdobné situaci se již možností pořídit utajeným způsobem audiovizuální nahrávku zachycující průběh jízdy ve vozidle taxislužby a použití této nahrávky jako důkazu zabýval, a to v rozsudku ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 – 119 (...). Z obsáhlého a podrobného právního hodnocení této námítky beroucího v potaz jak právní úpravu národní, tak i mezinárodní, zdejší soud dovodil, že 'pořízením záznamu a jeho následným použitím ze strany Magistrátu, žalovaného a městského soudu byl porušen čl. 8 odst. 2 Úmluvy'.*“ Důkaz audiovizuální nahrávkou pořízenou v utajení orgánem veřejné moci nebo v souvislosti s činností orgánu veřejné moci je proto ve správním řízení trestním zásadně nepoužitelný.

[32] Konečně se Nejvyšší správní soud neztotožňuje ani s dílčím tvrzením stěžovatele, že nevěrohodnost svědků vyplývá i z toho, že odlišně (ohledně viditelnosti taxamtru během přepravy) vypovídali v jiném správním řízení. Městský soud vysvětlil tyto údajné rozpory podle přesvědčení kasačního soudu logicky a srozumitelně – uvedl, že cestující (svědci) neviděli na taxametr během přepravy ze zadních sedadel, což podle něj osvědčily i fotografie interiéru vozidla doložené v řízení o správním deliktu samotným stěžovatelem. To podle městského soudu nikterak nevyvrací jejich tvrzení, že taxametr viděli při vystupování, neboť při vystupování z vozidla cestující změnil svou pozici. I zde stěžovatel toto logické zdůvodnění městského soudu napadá jen tím, že s ním vyjadřuje obecný nesouhlas, aniž by jej však přesvědčivě vyvrátil konkrétními argumenty.

[33] Námitka stěžovatele, podle níž pokud by skutečně bylo na taxametr vidět (byť až při vystupování z vozidla), pak by stejní svědci nemohli proti němu vypovědět, že taxametr neviděli a stěžovatel by za takové jednání nemohl v jiném řízení dostat pokutu 70 000 Kč, opět účelově zamlčuje podstatné okolnosti. Podle rozhodnutí magistrátu ze dne 18. 4. 2016, č. j. MHMP 678171/2016, které stěžovatel přiložil ke kasační stížnosti a jež se týká právě jiných správních deliktů, za něž mu byla uložena jím opakovaně poukazovaná pokuta 70 000 Kč, byl totiž stěžovatel postižen mimo jiné za delikt podle § 35 odst. 2 písm. q) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném do 3. 10. 2017. Podle tohoto ustanovení *dopravní úřad, orgán kraje v přenesené působnosti nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 21 odst. 3 písm. f) nezajistí, aby zobrazované údaje z taxamtru byly čitelné a viditelné z místa přepravované osoby*. Údaje z taxamtru mají být čitelné a viditelné v průběhu **celé** přepravy z místa přepravované osoby, takže ani to, že svědci na taxametr viděli až při vystupování, by stěžovatele bez dalšího viny uvedeným správním deliktem nezprostito.

[34] Ke třetí kasační námitce, která se týká likvidačního charakteru pokuty, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Obecně lze jistě stěžovateli přisvědčit v tom, že uložená pokuta nesmí být zjevně likvidační a správní orgány se v určitých případech musí touto otázkou zabývat, a to i pokud by dané kritérium (zohlednění majetkových poměrů pachatele) nebylo v příslušném zákoně obsaženo ve výčtu hledisek, k nimž je rozhodující orgán povinen při uložení správního trestu přihlížet. To však neznamená, že by v každém jednotlivém případě měly správní orgány povinnost vyhledávat informace o osobních a majetkových poměrech pachatele a tyto obsáhle posuzovat. Ostatně je to sám pachatel, v jehož zájmu je svoje poměry osvětlit a na případnou nepřiměřenost pokuty, či její likvidační účinek, poukázat. Rozšířený senát tohoto soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133, č. 2092/2010 Sb. NSS, uvedl, že „[s]právní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, **pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter**, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí“ (důraz přidán – pozn. soudu).

[35] Z výše citovaného usnesení vyplývá povinnost správních orgánů přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud existují indicie stran likvidačního charakteru uložené pokuty. Uvedené usnesení pak dále poskytuje odpověď na otázku, jakým způsobem má správní orgán v řízení o jiném správním deliktu zjišťovat osobní a majetkové poměry pachatele, přičemž zdůrazňuje, že i když jsou správní orgány vázány § 50 odst. 3 správního řádu, a jsou tak povinny zjistit i bez návrhu veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost, současně nesmí v řízení o jiném správním deliktu přehlížet důkazní břemeno pachatele, které pachatel jiného správního deliktu jako účastník řízení nese, pokud jde o prokázání jeho vlastních tvrzení (§ 52 správního řádu; viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2021, č. j. 4 As 238/2020 – 46).

[36] Stěžovatel sice na likvidační efekt pokuty v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí poukázal, avšak učinil tak v podstatě toliko **obecně**, ke svým osobním, majetkovým či výdělkovým poměrům **nic** bližšího **neuvedl**, ke svým tvrzením nedoložil a ani nenavrhł žádné důkazy (k tomu dále viz níže). Není pravdou, že stěžovatel předložil daňová přiznání, takové podklady správní spis vůbec neobsahuje a stěžovatel na ně ani v odvolání nijak nepoukázal, respektive je ani za důkaz neoznačil. V takové situaci žalovaný nepochybil, jestliže se s takto obecně vznesenou odvolací námitkou vypořádal taktéž obecným způsobem. Podobně se tvrzeným likvidačním charakterem pokuty zabýval magistrát, který poukázal na řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ve kterých nebyly jako likvidační označeny i pokuty uložené ve vyšších částkách než je částka 50 000 Kč (tedy částka uložené pokuty v nyní projednávané věci). Magistrát označil pokutu za citelnou, její dopady však bylo možné zmírnit splátkovým kalendářem.

[37] Pochopitelně platí, že judikturní závěry nelze v tomto směru paušalizovat, neboť s ohledem na konkrétní poměry pachatele může být výše pokuty, která bude mít na jeho osobu či podnikání likvidační účinek, různá. Pokud však v průběhu správního

pokračování

řízení nebylo zjištěno nic, co by svědčilo o tom, že pokuta ukládaná ve výši 50 000 Kč, tedy v porovnání s maximální sazbou za daný delikt (1 milion Kč) v poměrně nízké výši, může být pro stěžovatele skutečně likvidační, pak správní orgány v daném případě nepochybily, jestliže se tímto aspektem zabývaly tak, jak bylo výše naznačeno. Jelikož stěžovatel správním orgánům neposkytl základní, věrohodné a prokazatelné podklady týkající se jeho majetkových poměrů, nedopustily se v tomto ohledu pochybení. Městský soud rovněž tuto námitku vypořádal správně, jestliže poukázal na to, že stěžovatel svoje poměry konkrétně neosvětlil a v obecné rovině nepředstavuje pokuta v této výši pro provozovatele taxislužby (bez dalšího) existenční ohrožení. S ohledem na judikaturu citovanou výše zdejší soud zdůrazňuje, že v dané věci nebylo **zřejmé**, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, proto nelze stěžovateli přisvědčit, že by správní orgány měly povinnost se tímto hlediskem ještě více dopodrobna zabývat, či za stěžovatele vyhledávat informace o jeho poměrech, respektive jej vyzývat, aby svá tvrzení v odvolání doložil dalšími podklady.

[38] V této souvislosti kasační soud zdůrazňuje, že stěžovatel v odvolání k likvidační výši pokuty uvedl jen toto: „*Účastník řízení připomíná (...), že za stejný skutek je stejným správním orgánem a totožnými úředníky vyměřena ještě jedna pokuta (...) ve výši 70 000 Kč plus náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč (...). Vyměřená pokuta je v tomto kontextu zcela zjevně a záměrně likvidační. Správní orgán tím porušil svoje povinnosti podle § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu.*“ Městský soud v tomto světle správně podotkl, že jediný konkrétní argument představoval odkaz na jiné správní řízení, v němž byla stěžovateli (nepravomocně) uložena další pokuta ve výši 70 000 Kč. Dovodil však, že při současné absenci jakýchkoli konkrétních tvrzení o poměrech stěžovatele z jeho strany neměla tato okolnost sama o sobě za důsledek, že by pokuta ukládaná v tomto sporu byla likvidační. S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[39] K tomu lze doplnit, že stěžovatel sice opakovaně odkazuje na druhou z pokut za další delikty, proti příslušným správním rozhodnutím však podle svých slov žalobou ve správním soudnictví nebrojil, avšak především opomíjí **časové hledisko**. Obě pokuty v celkové výši (120 000 Kč) by – opět obecně řečeno – mohly u určitého pachatele v souhrnu a za splnění dalších okolností představovat nepřiměřenou finanční zátěž. Stěžovatel však netvrdil a nedoložil, že by mu hrozilo, že bude muset obě pokuty uhradit **současně**. Naopak je nutné zdůraznit, že žalobě proti rozhodnutí žalovaného v tomto sporu byl přiznán odkladný účinek. V době podání žaloby pak v ní sám stěžovatel potvrdil, že druhá pokuta ve výši 70 000 Kč mu zatím byla uložena nepravomocně a probíhá odvolací řízení. Dále se již nevyjádřil k tomu, jestli došlo k pravomocnému uložení pokuty a kdy by ji měl uhradit, v tomto směru nic bližšího neuvádí ani v kasační stížnosti. Jeho tvrzení, že obě pokuty jsou v souhrnu likvidační, tak postrádá relevanci, protože není zřejmé, že by je měl hradit ve stejnou dobu, ba je dokonce pravděpodobné, že první z pokut již byla uhrazena (pokud proti ní nebrojil žalobou, což sám tvrdil).

[40] V obecné rovině lze pouze korigovat tvrzení žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí, že jeho úkolem je výhradně posouzení sankce za porušení cenových předpisů, a nemůže tedy brát na zřetel jiné sankce, uložené stěžovateli za souběžná porušení jiných předpisů. Současné působení více uložených pokut, byť za správní

delikty dle různých zákonů, by bylo možné v rámci hodnocení poměrů pachatele zohlednit (tím spíše, pokud o nich rozhodoval stejný prvostupňový správní orgán), avšak jak již bylo uvedeno, v tomto konkrétním případě stěžovatel svoje poměry nijak neupřesnil a *prima facie* nebylo zřejmé, že by pro něj pokuta mohla mít likvidační účinek. Žalovaný naopak správně ve vyjádření ke kasační stížnosti podotkl, že k odvolacímu řízení ve věcech obou pokut byly příslušné různé odvolací správní orgány, nemohlo tak být vedeno společné řízení a nemohla být ani aplikována absorpční zásada, jak bez dalšího zdůvodnění stěžovatel namítal v kasační stížnosti. Už vůbec pak nelze uvažovat o porušení zásady *ne bis in idem*, neboť jakkoli byly tyto delikty zjištěny v rámci jedné kontroly a rozhodoval o nich v prvním stupni magistrát, jednalo se o různé skutky posuzované podle odlišných předpisů (zákon o cenách a zákon o silniční dopravě, viz i odstavec [33] výše).

[41] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že ani rozhodnutí Krajského soudu v Praze č. j. 48 A 39/2015 – 61, ze kterého stěžovatel citoval v kasační stížnosti, není na věc přiléhavé, protože z tohoto rozsudku (viz odstavec [15] výše), vyplývá, že tehdejší žalobkyně uvedla v odvolání konkrétní skutečnost (že pokuta v dané výši představuje její roční zisk z podnikání) a k prokázání tohoto tvrzení označila určitou listinu, kterou sice k podání nepřipojila, ovšem tehdejší žalovaný si ji mohl bez problému obstarat ze sbírky listin obchodního rejstříku. Nic podobného ale stěžovatel v průběhu správního řízení ani náznakem neuvedl.

[42] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[43] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti (výrok II. tohoto rozsudku).

[44] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o samotné kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodloužení po provedení všech nezbytných přípravných procesních úkonů. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

[45] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, byly naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh ve výši 1 000 Kč (§ 10 odst. 1, věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Soudní poplatek bude stěžovateli vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Kryštofa Kobedy, advokáta se sídlem Šrobárova 2002/40, Praha 10 (výrok III. tohoto rozsudku).

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu